

Ποικιλόμορφες πανδημίες (Σεβ. Μητροπ. Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου Ιερόθεος)

Categories : [ΑΝΕΠΙΚΑΙΡΑ](#)

Date : 7 Σεπτεμβρίου, 2021

Τό νά ασχολεῖται κανείς μέ ἔντονα ποιμαντικά καί κοινωνικά ζητήματα εἶναι, κατά κάποιον τρόπο, ριψοκίνδυνο. Εἶναι προτιμότερο νά μήν ἀγγίξη κανείς τέτοια ζητήματα καί νά ασχολεῖται ἀπλῶς μέ ἀδιάφορα θέματα, ἀλλά, τελικά, καί αὐτό εἶναι ἀτελέσφορο.

Ὡς ὑπεύθυνος ἐκκλησιαστικός ποιμένας χρειάζεται νά λαμβάνω ἀποφάσεις καί νά διατυπώνω τίς σκέψεις μου, γιά διάφορα κρίσιμα ζητήματα γιά νά ἐνημερώνω τοὺς Χριστιανούς. Ἄν εἶναι κανείς ἀσκητής στήν ἔρημο τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἴσως δέν χρειαζόταν νά κάνη παρεμβάσεις, ἀλλά νά λήη τόν λόγο σέ αὐτούς πού τόν ἐρωτοῦν, κατά τό «εἶπε Γέρων». Ὅμως, ἡ ποιμαντική διακονία ἔχει ὑποχρεώσεις καί καθήκοντα ἔναντι τῶν Χριστιανῶν πού ποιμαίνονται.

Ἔτσι, πρὶν λίγο καιρό ἔγραψα μιά [Ἐγκύκλιο γιά τοὺς Κληρικούς τῆς Ἱεράς Μητροπόλεώς μου](#), γιά νά μή ὑπάρξουν σοβαρά κρούσματα μεταξύ τῶν Ἱερέων, καί νά μή ἐπεκταθῆ τό «κακό» αὐτό στό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας καί οἱ Χριστιανοί νά ἀποδώσουν τήν διάδοσιν τῆς νόσου στοὺς Κληρικούς. Ὅσοι ἀσχολοῦνται μέ τό κοινωνικό καί ἐκκλησιαστικό ἔργο πρέπει νά λαμβάνουν τά μέτρα τους. Θά ἦταν παράλογο οἱ Ἴατροί στή Νοσοκομεῖα νά κάνουν ἐγχειρήσεις ἢ ἄλλες θεραπείες καί νά μή λαμβάνουν τά ἀπαραίτητα προφυλακτικά μέτρα.

Ὅμως, κάθε λόγος ἔχει καί τόν ἀντίλογο, κατά τό λόγιον «λόγῳ παλαίει πᾶς λόγος», ἀφοῦ οἱ ἄνθρωποι ἔχουν διάφορες ἀπόψεις τίς ὁποῖες ἐπενδύουν μέ θεολογικά ἢ παραθεολογικά, ἐπιστημονικά ἢ παραεπιστημονικά ἐπιχειρήματα. Ἔτσι, ἐγράφησαν διάφορα κείμενα, ἀλλά μέ σεβασμό καί ἄλλα μέ ἀπρεπῆ ὑβριστικό τρόπο καί λόγο, γιά νά φανερωθῆ καί ἡ ὑπαρξη τοῦ παρανοιοῦ, μαζί μέ τόν κορωνοϊό.

Δέν θέλησα νά ἀπαντήσω σέ καθένα ἀπό αὐτά ξεχωριστά, ἄν καί δέν ἦταν δυσχερές, γιατί σέ μιά τέτοια περίπτωση δέν θά ἔκανα κανένα ἄλλο ἔργο, ἀλλά καί γιατί, τό κυριότερο, στή θέματα καί στή ἐρωτήματα πού θέτουν, οἱ ἀπαντήσεις βρίσκονται μέσα στό ἴδιο τό κείμενο πού κρίνουν καί δέν θέλησαν νά δοῦν! Εἶναι καί αὐτό ἕνα πρόβλημα τῆς ἐποχῆς μας, πού κάποιοι ἐρωτοῦν γιά θέματα πού ἔχουν ἤδη ἀπαντηθῆ στό κείμενο πού ὑποτίθεται ὅτι ἔχουν διαβάσει καί κρίνουν!! Πρόκειται περὶ πνευματικῆς ἀσθένειας καί αὐτό συνιστᾷ τήν ὑπαρξη ποικιλόμορφων πανδημιῶν,

ἀκόμη και μέσα στον ιερό θεσμό της Ἐκκλησίας.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει μέ τό κείμενό μου αὐτό δίνω κάποιες ἐπεξηγήσεις πού ἀφοροῦν τήν Ἐγκύκλιο γιά τόν **τρόπο ἀντιμετωπίσεως τοῦ κορωνοϊοῦ καί τῆς ἀσθένειας** πού προκαλεῖται ἀπό αὐτήν, ἡ ὁποία δέν εἶναι «μιά ἀπλή γριπούλα»!

1. Ὡς Μητροπολίτης τῆς Ἐκκλησίας στηρίζομαι στίς ἀποφάσεις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, γιατί δέν μπορῶ νά ἀποστασιοποιηθῶ ἀπό αὐτήν, γιατί διαφορετικά θά ἤμουν παραβάτης τῶν ὑποσχέσεων πού ἔδωσα.

Ὅλοι οἱ Ἐπίσκοποι πρῖν τήν χειροτονία μας εἰς Ἐπίσκοπον δώσαμε ὑπόσχεση ὅτι θά ὑπακούουμε στήν Ἐκκλησία: «Πείσομαι δέ ἔσαι καί προθύμως ἐν τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς καί τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ ὡς ἀνωτάτη ἐκκλησιαστικῇ ἀρχῇ». Καί πρῖν ἀναλάβουμε τήν διοίκηση τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως δώσαμε τήν διαβεβαίωση ὅτι θά φυλάττουμε τούς νόμους τοῦ Κράτους.

Ἐννοεῖται ὅτι ἄν θεωρήσουμε ὅτι ἡ Ἱερά Σύνοδος ὑπερβαίνει τήν ἀρμοδιότητά της σέ μιά ἀπόφασή της ἔχουμε τό δικαίωμα καί τήν ὑποχρέωση νά ἀπευθυνθοῦμε στήν Ἱερά Σύνοδο καί νά διατυπώσουμε τήν ἄποψή μας μέ θεολογικά καί ἐκκλησιαστικά ἐπιχειρήματα, ἐκκλησιαστικό ἦθος καί φρόνημα καί νά ἀναμένουμε τήν ἀπάντησή της.

Συνιστᾷ ἄηθες ἦθος καί σοβαρή ἀπρέπεια κυρίως γιά ἐμᾶς τούς Κληρικούς νά σχολιάζουμε καί νά ἐπικρίνουμε δημοσίως τίς ἀποφάσεις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, γιατί ἐκτός τῶν ἄλλων, γινόμαστε αἴτιοι ἐκκλησιαστικοῦ σχίσματος.

Τό ἐπιχείρημα τοῦ διχασμοῦ, ὅτι, δηλαδή, ἡ Ἱερά Σύνοδος μέ τίς ἀποφάσεις τίς ὁποῖες λαμβάνει διχάζει τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ἐπιπόλαιο. Μέ αὐτό θεωρεῖται ὅτι ὅσοι ἐπικαλοῦνται τίς ἀποφάσεις τῶν Συνοδικῶν Ὁργάνων, καί τῶν Παγκόσμιων Ὁργανισμῶν Ὑγείας, καί ἄλλων Παγκόσμιων Κέντρων διχάζουν τόν λαό, ἐνῶ ὅσοι ἀντιδροῦν σέ τέτοιες ἀποφάσεις ἀγωνίζονται γιά τήν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς κοινωνίας!!

Θά ἀναφερθῶ σέ αὐτό πῶ κατω, ἀλλά διχάζουν τόν λαό ὅσοι δέν δέχονται στήν πράξη τόν ιερό θεσμό τῆς Ἐκκλησίας ἐν ὀνόματι τοῦ ὑποτιθέμενου χαρίσματος τους. Μάλιστα ὅσοι ἐνεργοῦν μέ τήν μορφή τῶν «καπετανάτων» μέσα στήν Ἐκκλησία πρέπει νά μή ξεχνοῦν ὅτι ἀργά ἢ γρήγορα λειτουργεῖ ὁ ἀδήριτος «πνευματικός νόμος».

Νά θυμηθῶ τόν λόγο τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου: «Ἐγραψα τῇ ἐκκλησίᾳ· ἀλλ' ὁ φιλοπρωτεύων αὐτῶν Διοτρεφῆς οὐκ ἐπιδέχεται ἡμᾶς» (Γ' Ἰω. 9). Πολλοί φιλοπρωτεύοντες καί ἀλαζόνες ἔχουν ἀναπτυχθῆ στήν Ἐκκλησία. Δυστυχῶς!

2. Τί νά πῶ γιά τά ἐπιχειρήματα μερικῶν ὅτι καί οἱ Σύνοδοι κάνουν λάθη, καί ἀναφέρονται σέ «Ληστρικές» Συνόδους;

Βεβαίως, ὑπάρχουν Σύνοδοι πού κάνουν λάθη, καί αὐτό ὀφείλεται στά μέλη πού τίς συγκροτοῦν. Ἡ Σύνοδος εἶναι ἕνας χαρισματικός θεσμός, ὅπως φαίνεται στήν πρώτη Ἀποστολική Σύνοδο στή Ἱεροσόλυμα τό 48 μ.Χ., πού ἀποτελεῖτο ἀπό θεουμένους-χαρισματούχους Ἀποστόλους, οἱ ὁποῖοι μετέχουν τῆς Πεντηκοστῆς. Ὅταν ὑπάρχουν Σύνοδοι στίς ὁποῖες δέν συμμετέχουν χαρισματοῦχοι, ἤ τά μέλη τους δέν ἀκολουθοῦν τούς θεουμένους, μπορεῖ νά κάνουν λάθη.

Τό θέμα, ὅμως, εἶναι τό ποιός κρίνει ἄν μιά Σύνοδος ὑπέπεσε σέ λάθη. Μπορεῖ ὁ καθένας, ὁ ἄγευστος τῆς ἐνεργείας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὁ ὁποῖος μάλιστα σκέπτεται πολιτικά ἀντί γιά θεολογικά, νά ἀποφαίνεται ὡς Πάπας ὅτι ἡ Σύνοδος ἔκανε λάθος καί νά τήν κηρύττει αἰρετική;

Αὐτό γίνεται συνοδικά, ὅπως τό βλέπουμε σέ ὅλη τήν ἐκκλησιαστική ἱστορία. Ἀπό τήν Α΄ Οἰκουμενική Σύνοδο (325) μέχρι τήν Β΄ Οἰκουμενική Σύνοδο (381) πέρασαν 56 χρόνια μέ ἀγῶνες, συνεκλήθησαν περίπου 30 Σύνοδοι πού κατήρτισαν διάφορα «Σύμβολα» καί τελικά ἡ Β΄ Οἰκουμενική Σύνοδος καθόρισε τήν τελική μορφή τοῦ «Συμβόλου τῆς Πίστεως». Ἐπρεπε στήν συνέχεια νά ἔλθῃ ἡ Γ΄ Οἰκουμενική (431) γιά νά ἐπιβάλλῃ τίς ἀποφάσεις τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων Α΄ καί Β΄.

Ἐπειδή συνήθως γίνεται λόγος γιά «Ληστρικές» Συνόδους, πρέπει νά σημειωθῇ ὅτι τήν 1^η Αὐγούστου 449 συνήλθε στήν Ἔφεσο Σύνοδος γιά νά ἀναιρέσῃ τήν ἀπόφαση τῆς Γ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου τό 431 μέ τό νά ἀθώωσῃ τόν Εὐτυχῆ καί νά καταδικάσῃ τόν Πατριάρχη Φλαβιανό. Αὐτή ἡ Σύνοδος ἔγινε μέσα σέ μιά ἀτμόσφαιρα βίας καί τρομοκρατίας καί γι' αὐτό ὀνομάσθηκε «Ληστρική».

Ὅμως, ὑπῆρξε κατακραυγή ἐναντίον τῆς Συνόδου αὐτῆς καί διατυπώθηκε γενικά αἴτημα νά ἀκυρωθοῦν οἱ ἀποφάσεις της ἀπό ἄλλη Σύνοδο. Ἔτσι, συνήλθε Σύνοδος στήν Ρώμη ἀπό τόν Ρώμη Λέοντα τό 449 πού κατεδίκασε τήν «Ληστρική» Σύνοδο καί στήν Κωνσταντινούπολη ἀπό τόν Πατριάρχη Ἀνατόλιο τό 450 πού κατεδίκασε τόν Εὐτυχῆ καί τούς ὁμόφρονές του. Τελικά συνήλθε ἡ Δ΄ Οἰκουμενική Σύνοδος τό 451 στήν Χαλκηδόνα πού ἀπεκατέστησε τά πράγματα καί δογματίσε ἀπλανῶς.

Αὐτό σημαίνει ὅτι οἱ ἐσφαλμένες Συνοδικές ἀποφάσεις ἀναιροῦνται ἀπό ἄλλες Συνόδους. Φυσικά ὑπάρχουν ἀντιδράσεις σέ ἐσφαλμένες ἀποφάσεις, ἀλλά οἱ ἀποφάσεις λαμβάνονται συνοδικῶς.

Ὅσοι εἶναι θεοῦμενοι γνωρίζουν καί τόν τρόπο γιά νά διορθῶνουν μιά ἐσφαλμένη Συνοδική ἀπόφαση, καί μάλιστα σέ δογματικά θέματα. Αὐτό μᾶς τό ἔδειξε ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής, ὁ ὁποῖος γιά νά ἀνατρέψῃ ἐσφαλμένες ἀποφάσεις σέ κρίσιμα

θεολογικά θέματα χρησιμοποίησε την ίδια την δομή της Έκκλησίας.

Μέ την σύμπραξη του Πατριάρχου Ίεροσολύμων Σωφρονίου συγκροτήθηκε Σύνοδος που κατεδίκασε τον Μονοθελητισμό, και στην συνέχεια με την συνδρομή και σύμπραξη του Πάπα Ρώμης Μαρτίνου καταδικάστηκε συνοδικά ο Μονοθελητισμός στο Λατερανό, όπως τό ίδιο έγινε και στην Βόρεια Αφρική. Στην συνέχεια ή ΣΤ΄ Οικουμενική Σύνοδος, που βασίσθηκε στην θεολογία του άγιου Μαξίμου του Όμολογητού και του Πατριάρχου Ίεροσολύμων Σωφρονίου δογματίσε θεοπνεύστως για τίς δύο θελήσεις στον Χριστό και κατεδίκασε τον Μονοθελητισμό.

Άκομη, πρέπει νά ξέρουμε ότι τίς αποφάσεις στην Σύνοδο της Φερράρας-Φλωρεντίας τό 1438/39 τίς έκρινε ο άγιος Μάρκος ο Ευγενικός και ο λαός, αλλά έπρεπε νά καταδικασθούν και συνοδικά, κάτι που έγινε από την Σύνοδο τό 1484. Δέν μπορεί, δηλαδή, ο καθένας νά συμπεριφέρεται αυταρχικά, αυτόνομα, αντιεκκλησιαστικά, κατά τρόπο παπικό, ούτε νά επικαλείται την άτομική του συνείδηση, παραθερώντας την εκκλησιαστική συνείδηση, όπως διατυπώνεται συνοδικά.

3. Στην Έγκυκλιό μου χρησιμοποίησα λόγους του άγιου Νικοδήμου του Αγιορείτου για τους Χριστιανούς εκείνους, πολλώ δέ μάλλον τους Κληρικούς, οι όποιοι σέ καιρό πανδημίας δέν λαμβάνουν τά απαραίτητα μέτρα προφύλαξης του έαυτού τους και των άλλων. Ο λόγος του άγιου Νικοδήμου είναι σαφέστατος. Φυσικά αυτό ισχύει και για άλλα άμαρτήματα στά όποια ο Πνευματικός θά έπιβάλη διάφορα μέτρα για την θεραπεία των πνευματικά νοσούντων μελών.

Αυτός είναι ο λόγος για τον όποιο στην Παλαιά Διαθήκη προβλέπονται διατάξεις, σύμφωνα με τίς όποιες όσοι ήταν άσθενείς από την λέπρα έπρεπε νά απομακρύνονται όχι μόνον από την λατρευτική ζωή στην κοινή λατρεία, αλλά και από την ίδια την κοινωνία και νά ζούν σέ έρημικές τοποθεσίες. Ο Χριστός θεράπευσε μερικούς λεπρούς, αλλά δέν άπήλλαξε την ανθρωπότητα από την λέπρα, πράγμα που τό έκανε διά μέσου των έπιστημόνων της εποχής μας. Ποιός μπορεί νά άρνηθί αυτήν την πραγματικότητα;

Και, βέβαια, οι λεπροί απομακρύνονταν και από την λατρεία των Ίουδαίων, άργότερα και από τους Ίερούς Ναούς, κατά την περιγραφή του άγιου Γρηγορίου του Θεολόγου, γιατί μπορούσαν νά κολλήσουν τους άλλους εκκλησιαζομένους. Αν ο άνθρωπος, και μάλιστα οι άγιοι, που είναι Ναός του ζώντος Θεού και είναι μέλος του Σώματος του Χριστού, μολύνεται από από τον κάθε ίό, δέν θά μολυνθούν οι τοίχοι, οι πέτρες και τά δάπεδα των Ίερών Ναών; Ακριβώς γι' αυτό καθαρίζουμε τους Ίερούς Ναούς.

Κάποιος φίλος μου υπέδειξε μιά έντολή του Θεού στην Παλαιά Διαθήκη που άφορά την προστασία του ανθρώπου από την μόλυνση της άσθένειας της λέπρας. Πρόκειται για τό δέκατο τρίτο κεφάλαιο του Λευϊτικού, στό όποιο καταγράφεται ο τρόπος που

θά γίνεται ή διάγνωση τῆς λέπρας καί γιά τά μέτρα πού πρέπει νά λαμβάνονται ἀπό τήν κοινότητα γιά τήν προφύλαξη ἀπό τήν λέπρα, ὥστε νά μή μολυνθοῦν καί ἄλλοι, καί αὐτό ἦταν ἐντολή τοῦ Θεοῦ στόν Μωϋσῆ.

Στό κεφάλαιο αὐτό, λοιπόν, τοῦ Λευιτικοῦ γίνεται λόγος γιά διάγνωση πού θά γίνεται ἀπό τούς Ἱερεῖς γιά τήν ἀπομόνωση τῶν λεπρῶν πού θά γίνεται γιά ἑπτά ἡμέρες καί ἄν χρειασθῆ γιά ἄλλες ἑπτά ἡμέρες (καραντίνα) καί πολλά ἄλλα. Μάλιστα, ὁ Ἰδιος ὁ Θεός καθορίζει τό νά προφυλάσσεται τό στόμα τοῦ λεπροῦ (κάτι σάν μάσκα), νά ὀνομάζεται ἀκάθαρτος ὁ λεπρός καί ὅσο χρόνο διαρκεῖ ἡ λέπρα πρέπει νά ζῆ μόνος του καί ἡ διατριβή του νά εἶναι ἔξω ἀπό τό στρατόπεδο.

Γράφεται: «Καί ὁ λεπρός ἐν ᾧ ἐστίν ἡ ἀφή (ἔχει λέπρα), τά ἱμάτια αὐτοῦ ἔστω παραλελυμένα καί ἡ κεφαλή αὐτοῦ ἀκάλυπτος, **καί περί τό στόμα αὐτοῦ περιβαλέσθω**, (νά εἶναι σκεπασμένο), καί ἀκάθαρτος κεκλήσεται· πάσας τάς ἡμέρας, ὅσας ἐάν ἦ ἐπ' αὐτόν ἡ ἀφή (ὅσο διαρκῆ ἡ λέπρα του), ἀκάθαρτος ὢν ἀκάθαρτος ἔσται, κεχωρισμένος καθήσεται, ἔξω τῆς παρεμβολῆς αὐτοῦ ἔσται ἡ διατριβή» (Λευιτ. 13, 45-46).

Προφανῶς, δέν ἐπετρέπετο λεπρός νά παρευρίσκεται καί πλησίον τῆς Σκηνῆς τοῦ Μαρτυρίου στήν ὁποία κατέβαινε ἡ δόξα Κυρίου, δηλαδή ὁ Κύριος τῆς δόξης, ὁ Ἄσαρκος Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ! Καί, βέβαια, δέν ὑπῆρχαν τότε οἱ καινοφανεῖς καί κenoφανεῖς ιδέες περί «θεοειδοῦς προσώπου».

4. Ὅσοι εἶναι ἐναντίον τῶν προφυλακτικῶν μέτρων γιά τήν ἀσθένεια πού προκαλεῖ ὁ κορωνοϊός καί ἐναντίον τοῦ ἐμβολίου ἐπικαλοῦνται διάφορες ἀπόψεις συγχρόνων θεουμένων μοναχῶν, κυρίως τοῦ ἁγίου Παΐσιου, ὁ ὁποῖος δῆθεν εἶπε κάτι προφορικῶς ἢ ἀνευρίσκεται λόγος του στά ἤδη κυκλοφοροῦντα βιβλία, πού διαβάζονται μέ ἐπιλεκτικό τρόπο, ἐναντίον τῶν ἐμβολίων.

Κατ' ἀρχήν ἐκφράζω τήν ἔντονη δυσφορία μου, γιατί μέ τέτοια σαθρά ἐπιχειρήματα φέρουν τούς ἁγίους σέ ἀντιπαράθεση μέ τόν θεσμό τῆς Ἐκκλησίας. Καί αὐτό γιατί οἱ ἅγιοι ὅσο ζοῦσαν σέβονταν τόν Συνοδικό θεσμό τῆς Ἐκκλησίας, ἀκόμη καί ὅταν ἔπρεπε νά ἀσκῆσουν κάποια θεραπευτική κριτική, ἐκοιμήθηκαν ἐντός τῆς Ἐκκλησίας, καί ἡ ἴδια ἡ Ἐκκλησία πού ἀποφασίζει συνοδικά τούς ἐνέταξε στό ἀγιολόγιό της.

Οἱ ἅγιοι ἀνήκουν στήν Ἐκκλησία καί ὄχι σέ ἐπιμέρους «ὀμάδες» καί «ὀμαδοῦλες», ἀλλά δοξάζονται στήν Ἐκκλησία καί ἀπό τήν Ἐκκλησία. Ὅποτε εἶναι παράδοξο νά θέτη κανεῖς τόν ἅγιο Παῖσιο σέ ἀντιθετική θέση μέ τήν Ἐκκλησία, ἡ ὁποία εἶναι ἕνας χαρισματικός θεσμός.

Ἐπειτα, ἐπικαλοῦνται μερικοί τούς λόγους τοῦ ἁγίου Παΐσιου, τόν ὁποῖον δέν γνώρισαν προσωπικά ἢ τόν εἶδαν δύο-τρεῖς φορές στήν ζωή τους. Καί διερωτῶμαι:

Πώς μέ τις ελάχιστες φορές πού τόν είδαν, κατάλαβαν τά πάντα, δηλαδή προφητείες, αντιθέσεις στην έπιστήμη, στην Έκκλησία κλπ., ενώ άλλοι πού τόν γνώρισαν για πολλά χρόνια και έχουν καλύτερη γνώση τών όσων έλεγε και έπραττε ο άγιος Παΐσιος δέν κατάλαβαν ή δέν άκουσαν τίποτε από όλα αυτά;

Αναφέρομαι στον Ίερομόναχο π. Παΐσιο, τόν πνευματικό Πατέρα της Αδελφότητας της Ίερᾶς Μονῆς του Άγιου Ίλαρίωνος στους Προμάχους Αλμωπίας, πού ήταν από τά πύ στενά πνευματικά του παιδιά και όμως έκανε τό έμβόλιο μαζί μέ τις άδελφές της Ίερᾶς Μονῆς. Όπως, επίσης, αναφέρομαι στις μοναχές του Ίεροῦ Ήσυχαστηρίου του άγιου Ίωάννου του Θεολόγου στην Σουρωτή, οι όποιες τόν είχαν για χρόνια Γέροντα και στό Ήσυχαστήριο αυτό παραμένει ο τάφος του, και οι όποιες έμβολιάστηκαν, προφανώς γιατί γνώριζαν καλύτερα την σκέψη του άγιου Παΐσιου. Τό ίδιο ισχύει και για τόν π. Χριστόδουλο πού γνώρισε τόν άγιο Παΐσιο και είναι ο πρώτος βιογράφος του.

Θά μπορούσα νά προσθέσω και την δική μου μαρτυρία. Γνώριζα τόν άγιο Παΐσιο από τό έτος 1974 μέχρι την κοίμησή του, και από τό έτος εκείνο πήγαινα στην καλύβη του πολλές φορές τόν χρόνο για νά τόν συμβουλευόμαι σε θέματα προσωπικά και έκκλησιαστικά, και κάθε φορά ήμουν μαζί του πολλές ώρες. Ποτέ δέν μου είπε διάφορες προφητείες και μάλιστα αναφερόμενες σε γεωπολιτικά θέματα, αντίθετα μάλιστα μου έλεγε ότι τό μεγαλύτερο προφητικό χάρισμα είναι τό νά καταλάβη κανένας ποιός είναι ο δρόμος της σωτηρίας του. Ποτέ δέν μου είπε επικριτικό λόγο έναντίον της Έκκλησίας και τών αποφάσεών της, αντίθετα, μάλιστα, μου συνιστοῦσε νά αγαπῶ την Έκκλησία και νά μή απομακρύνομαι από αυτήν.

Και φυσικά ποτέ δέν τόν έρώτησα για γεωπολιτικά, στρατηγικά και έπιστημονικά θέματα, γιατί μέ ενδιέφερε νά άκούω την γνώμη του και την συμβουλή του για τό τί πρέπει νά κάνω για νά ζῶ ως Χριστιανός και Κληρικός, όπως θέλει ή Έκκλησία.

Γι' αυτό διερωτῶμαι για τό πώς μερικοί μέ δύο-τρείς επισκέψεις τους στον άγιο Παΐσιο διδάχθηκαν από αυτόν τόσες προφητείες και άκουσαν τόσες απόψεις για την Έκκλησία, την Έπιστήμη κλπ.;

5. Τά μέτρα τά όποια λαμβάνονται για την αντιμετώπιση της πανδημίας είναι πρωτίστως θέμα ιατρικό και στην συνέχεια πολιτικό. Οι Παγκόσμιοι Όργανισμοί λαμβάνουν τις αποφάσεις τους και οι κατά τόπους υγειονομικές Έπιτροπές εισηγοῦνται τά δέοντα στην Πολιτεία.

Ή Ίερά Σύνοδος για ιατρικά θέματα πρέπει νά σέβεται τις αποφάσεις τών ειδικών και νά θεολογή για θέματα της άρμοδιότητός της. Ποτέ μέχρι τώρα δέν έρωτήθηκε ή Έκκλησία από τους Χριστιανούς, ούτε απέφασισε για τά έμβόλια πού παίρνουμε για διάφορες ασθένειες από την μικρή μας ηλικία, ούτε επίσης και για τά φάρμακα πού

λαμβάνουμε σέ καθημερινή βάση.

Φυσικά, οί Έπιστήμονες Ίατροί μπορούν νά άσκοϋν κριτική μέ έπιστημονικά έπιχειρήματα για διάφορες τεχνικές και αυτό πρέπει νά γίνεται στα έπιστημονικά τους όργανα, μπορούν νά βοηθοϋν στην έπίλυση διαφόρων θεμάτων, νά εκφέρουν τίς έπιστημονικές τους άπόψεις, ώστε νά προχωρή ή ιατρική έπιστήμη. Άλλωστε, ή ιατρική έπιστήμη δέν είναι Θρησκεία μέ άλάθητα δόγματα, γι' αυτό προχωρεί μέ πειράματα, άναθεωρεί τίς άπόψεις της, άποσύρει κατά καιρούς φάρμακα ως καρκινογόνα κλπ. Αυτό, όμως, δέν σημαίνει ότι θά άρνηται κανείς κάθε άνακάλυψη τής έπιστήμης για τό καλό τών ανθρώπων, άφοϋ προηγουμένως ύπέστη τήν βάση τής έρευνας. Φυσικά και ή έπιστήμη έχει τά όριά της.

Παλαιότερα ύπήρχαν πολλοί κίνδυνοι στην καθιέρωση του άυτοκινήτου, του άεροπλάνου, τής ήλεκτρικής ένέργειας, τών σιδηροδρόμων, τών διαφόρων μηχανών και τελικά μέ τήν κριτική και τήν προσπάθεια, όλα βελτιώθηκαν και όλα τά χρησιμοποιούμε σήμερα.

Έμείς ως Κληρικοί και Χριστιανοί εύχαριστοϋμε και εύγνωμονοϋμε τούς έπιστήμονες που έκαναν εύκολότερο τον τρόπο διαβίωσής μας και αύξησαν τό προσδόκιμο όριο ζωής, ώστε νά βελτιωνόμαστε πνευματικά καθημερινά, νά βοηθοϋμε τούς άλλους, νά έξυπηρετοϋμε τούς ανθρώπους και νά προετοιμαζόμαστε για τήν επάνοδό μας στην ούράνια Πατρίδα.

Δέν μπορώ, όμως, νά καταλάβω τήν δαιμονοποίηση τής έπιστήμης και τών έπιτευγμάτων της από ανθρώπους που τήν άγνοοϋν και δέν άσχολοϋνται μέ τον πραγματικό τους σκοπό, που είναι ή κάθαρση, ό φωτισμός και ή θέωση. Δέν μπορώ άκόμη νά καταλάβω τον δαιμονιώδη τρόπο αντίδράσεως μερικών Χριστιανών, που συνδέουν τά πάντα μέ τον Άντίχριστο, ένώ οί ίδιοι κάνουν παράχρηση του διαδικτύου, που κατά άλλους ή τούς ίδιους θεωρείται ως ή συνισταμένη τής «νέας έποχής». Μέ προβληματίζει έντονα τό πρόβλημα του «κολλήματος», τό νά κολλά κανείς σέ διάφορες άπόψεις, που στην ψυχιατρική γλώσσα λέγεται «έμμονες ιδέες» ή «έμμονες πεποιθήσεις». Έτσι, δυστυχώς, μαζί μέ τά κωλύματα τών Κληρικών, έχουμε και τά «κολλήματα» τών Κληρικών, μοναχών και Χριστιανών.

6. Τό βασικό έργο τών Κληρικών είναι ή όμολογία τής πίστεως και ή ποιμαντική διακονία τών ανθρώπων και ύπάρχει σχέση μεταξύ τους, γιατί ή όμολογία τής πίστεως, ή θεολογία, είναι τό άληθινό κριτήριο τής ποιμαντικής. Έτσι, θεολογία χωρίς ποιμαντική είναι στοχασμός και ποιμαντική χωρίς θεολογία είναι έκκοσμικευμένη διακονία.

Παρατηρώ ότι συνεχώς στην ποιμαντική μας διακονία ύφίσταται μιά έκκοσμίκευση. Πολλοί Κληρικοί άσχολοϋνται μέ άλλότρια τής άποστολής τους έργα. Ό βασικός

σκοπός τῆς ποιμαντικῆς διακονίας εἶναι νά ὀδηγήσουν τούς ἀνθρώπους στόν Χριστό, διά τῆς Ἐκκλησίας, ὥστε νά ἐνεργοποιηθῆ ἡ νοερά ἐνέργεια τῆς ψυχῆς τους καί νά ἀναζωπυρωθῆ ἡ Χάρη τοῦ βαπτίσματος καί τοῦ χρίσματος πού ὑπάρχει στό βάθος τῆς καρδιάς τῶν Χριστιανῶν, ὅπως διδάσκει ὁ ἅγιος Διάδοχος ὁ Φωτικῆς.

Οἱ Ἀπόστολοι κήρυτταν «Ἰησοῦν Χριστόν, καί τοῦτον ἐσταυρωμένον.» (Α΄ Κορ. β΄, 2) καί ὁμιλοῦσαν γιά μετάνοια πού εἶναι προϋπόθεση μεθέξωως τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ἔκαναν λόγο γιά τόν «ἔσω ἄνθρωπον» (Ρωμ. ζ΄ 22, Β΄ Κορ. δ΄ 16, Ἐφ. γ΄ 16). Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος γράφει: «ὣν ἔστω οὐχ ὁ ἔξωθεν ἐμπλοκῆς τριχῶν καί περιθέσεως χρυσίων ἢ ἐνδύσεως ἱματίων κόσμος, ἀλλ’ ὁ κρυπτός τῆς καρδιάς ἄνθρωπος ἐν τῷ ἀφθάρτῳ τοῦ πραέος καί ἡσυχίου πνεύματος, ὃ ἐστίν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ πολυτελής» (Α΄ Πέτρ. γ΄, 3-4).

Δυστυχῶς, πολλοί σημερινοί Κληρικοί ἀφήσαμε αὐτό τό ἔργο πού εἶναι «ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ πολυτελής», αὐτόν «τόν κρυπτόν ἐν τῇ καρδίᾳ ἄνθρωπον» καί ἀσχολούμαστε μέ ὅλα τά ἄλλα ἔργα πού εἶναι ἐξωτερικά, λεπτομερειακά καί δέν ἀντέχουν στήν αἰωνιότητα.

Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, συγκρίνοντας τήν σωματική θεραπεία πού ἐξασκοῦν οἱ ἰατροί, μέ τήν ποιμαντική θεραπεία, γράφει ὅτι ἡ πρώτη (σωματική θεραπεία) ἀσχολεῖται μέ αὐτά πού φαίνονται στό σῶμα, ἐνῶ ἡ δεύτερη (πνευματική θεραπεία) ἀσχολεῖται μέ αὐτά πού εἶναι στό βάθος τῆς καρδιάς. Γράφει: «ἡμῖν δέ περί τόν κρυπτόν τῆς καρδιάς ἄνθρωπον ἡ πᾶσα θεραπεία τε καί σπουδή, καί πρός τόν ἔνδοθεν ἡμῖν ἀντιπολεμοῦντα καί ἀντιπαλαίοντα ἡ μάχη, ὅς ἡμῖν αὐτοῖς ὅπλοις καθ’ ἡμῶν χρώμενος, τό δεινότατον, τῷ τῆς ἀμαρτίας θανάτῳ δίδωσιν».

Ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης στό προοίμιο τοῦ βιβλίου «Φιλοκαλία τῶν ἱερῶν νηπτικῶν» ἀναφέρεται στό ποῖο εἶναι τό ἔργο τῶν Κληρικῶν, ἀλλά καί τῶν Χριστιανῶν.

Στήν ἀρχή γράφει ὅτι ὁ Θεός «μέ τό βάπτισμα ἐγκατέσπειρε μέσα στίς καρδιές μας σάν θεϊκό σπόρο τήν τέλεια χάρη τοῦ Παναγίου Πνεύματός Του καί μᾶς ἔδωσε, κατά τό θεῖο εὐαγγελιστή, ἐξουσία, ὥστε καί τίς ζωοποιούς Του ἐντολές σύμφωνα μέ τίς ἀλλαγές τῆς πνευματικῆς μας ἡλικίας νά ἐφαρμόζομε καί μέ τήν ἐκτέλεσή τους νά διατηρήσομε ἄσβηστη μέσα μας τή χάρη» (Φιλοκαλία τῶν ἱερῶν Νηπτικῶν, ἐκδ. Τό Περιβόλι τῆς Παναγίας, 1984, μετάφραση Ἀντ. Γ. Γαλίτης).

Στήν συνέχεια γράφει: «Ἀλοίμονο! Εἶναι χρήσιμο ἐδῶ νά στενάξομε πικρά, κατά τό θεῖο Χρυσόστομο. Τόση χάρη ἀπολαύσαμε καί τόση εὐγένεια ἀξιώθήκαμε, ὥστε ἡ ψυχὴ μας καθαρμένη ἀπό τό Πνεῦμα κατά τό Βάπτισμα νά λάμπει περισσότερο ἀπό τόν Ἥλιο, κι ἀφοῦ οἱ ἀνόητοι δεχτήκαμε αὐτή τή θεϊκότατη λαμπρότητα, τόσο ἀπό τήν ἄγνοια καί, περισσότερο, σκοτισμένοι ἀπό τή ζάλη τῶν βιοτικῶν φροντίδων,

παραχώσαμε σέ τέτοιο βαθμό τή χάρη κάτω από τά πάθη, ώστε κινδυνεύει νά σβήσει τελείως μέσα μας τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ».

Γι' αὐτό μέ τήν ὅλη ἐκκλησιαστική ζωή «ὁ νοῦς καί ἡ καρδιά λίγο-λίγο καθαίρονται κι ἐνώνονται μεταξύ τους· κι ὅταν καθαρθοῦν κι ἐνωθοῦν τό ἓνα μέ τό ἄλλο, ἀπό τότε κατορθώνονται εὐκολότερα οἱ σωστικές ἐντολές, ἀπό τότε ξαναανατέλλουν στήν ψυχή οἱ καρποί τοῦ Πνεύματος καί ἐπιδαψιλεύεται στόν ἄνθρωπο ὅλο τό πλήθος τῶν ἀγαθῶν. Καί γιά νά πῶ μέ συντομία, ἀπό ἐδῶ εἶναι δυνατό νά ἐπανέλθομε στήν τέλεια χάρη τοῦ Πνεύματος πού μᾶς δωρήθηκε ἀπό τήν ἀρχή κατὰ τό Βάπτισμα, καί πού ὑπάρχει βέβαια μέσα μας, ἀλλά τά πάθη τήν ἔχουν καταχώσει, ὅπως ἡ στάχτη τή σπίθα· θά ξαναλάμπει σκορπώντας τίς λάμπεις της ὡς πέρα, θά τήν θεαστοῦμε, θά φωτιστοῦμε στό νοῦ καί στή συνέχεια θά τελειοποιηθοῦμε καί θά θεωθοῦμε μέ κατάλληλο τρόπο».

Ἀναλύει δέ ἀκολούθως ὅτι αὐτό θά τό βρῆ ὁ ἄνθρωπος στά ἔργα τῶν ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας πού περιλαμβάνονται στό βιβλίο «Φιλοκαλία τῶν ἱερῶν νηπτικῶν».

Δυστυχῶς, στίς ἡμέρες μας, ἀκόμη καί πνευματικοί πατέρες πού ἔχουν κάποια πνευματική ἐμπειρία, ἐξασκοῦν μιὰ ἐκκοσμικευμένη ποιμαντική, δηλαδή ἄφησαν αὐτό πού εἶναι «ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ πολυτελής» καί ἀναφέρεται «στόν ἔσω ἐν τῇ καρδίᾳ ἄνθρωπον» καί ἀσχολοῦνται μέ ἀλλότρια ἔργα, πράγμα πού εἶναι μιὰ καταστροφική ἐκκλησιαστική πανδημία, ἀφοῦ ἀφήνουν νά ἐργάζεται μέσα στό βάθος τῆς καρδίας ἓνας θανατηφόρος ἰός μέ αἰώνιες συνέπειες.

*

Ζοῦμε σέ δύσκολη ἐποχή στήν ὁποία παρά τήν ἀνάπτυξη τῆς ἐπιστήμης, πολλοί ἄνθρωποι διακατέχονται ἀπό νοοτροπία τῆς ἀστρομαντίας, ἀστρολογίας, παραψυχολογίας καί παραθεολογίας. Γι' αὐτό, ὅπως συνιστοῦσε ὁ Μέγας Ἀντώνιος, ὁ καθηγητής τῆς ἐρήμου, «εὐχῶν χρεία».

Πρέπει νά εὐχόμεστε νά ἔχουμε «γρήγορον νοῦν, σῶφρονα λογισμόν, καρδίαν νήφουσαν», γιά νά μή πέσουμε σέ σχίσματα καί αἰρέσεις, πού συνιστοῦν τίς ποικιλόμορφες κοινωνικές καί ἐκκλησιαστικές πανδημίες. Χρειαζόμεστε νηφαλιότητα, διάκριση, ψυχική καί διανοητική ἰσορροπία, γιατί, κατὰ τόν ἄββᾶ Ποιμένα «τά ὑπέρμετρα πάντα τῶν δαιμόνων εἰσίν».

Πρό παντός δέν πρέπει νά διασποῦμε τήν ἐνότητα μεταξύ τοῦ ἱεροῦ θεσμοῦ τῆς Ἐκκλησίας καί τῶν χαρισμάτων, ἀλλά αὐτό εἶναι ἓνα θέμα μέ τό ὅποιο θά ἀσχοληθῶ μέ προσεχές κείμενό μου, γιάτί τό θεωρῶ ἄκρως σοβαρό καί ἐπίκαιρο.

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

(Πηγή: parembasis.gr)